

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.622 van 4 juli 2000
in de zaak A. 86.310/VII-19.204.**

In zake : 1. XXX,
2. XXX,
die woonplaats kiezen bij
Advocaat L. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Paleizenstraat 154

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX en XXX,
respectievelijk van XXX en van XXX nationaliteit, op 25
augustus 1999 hebben ingediend om de schorsing van de
tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de
gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van
28 juli 1999 houdende de weigering van de aanvraag om
machtiging tot voorlopig verblijf en van de bevelen van
de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken om
het grondgebied van het Rijk te verlaten van dezelfde
datum;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 5 mei 2000 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 19 mei 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat L. DENYS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur R. VANDER ELSTRAETEN;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX heeft de XXX nationaliteit en komt op 7 oktober 1996 België binnen waar hij zich op 8 oktober 1996 vluchteling verklaart (adm. dossier, stuk 40).

1.2. Op 22 oktober 1996 wordt hem een beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken betekend tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (adm. dossier, stuk 37).

1.3. Op 17 december 1996 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek van verzoekers asielaanvraag noodzakelijk is (adm. dossier, stuk 29).

1.4. Op 15 december 1997 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling aan

verzoeker toe te kennen (adm. dossier, stukken 64 tot 66).

1.5. Op 23 april 1998 weigert de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen de hoedanigheid van vluchteling aan verzoeker toe te kennen (adm. dossier, stukken 69 tot 72).

1.6. Op 12 februari 1998 wordt een aankomstverklaring opgemaakt betreffende XXX, van XXX nationaliteit (adm. dossier, stuk 51).

1.7. Op 28 februari 1998 huwen verzoeker en verzoekster te Mechelen (adm. dossier, stuk 78).

1.8. Op 13 juli 1998 dienen verzoekers een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in, bij toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) (adm. dossier, stuk 87).

1.9. Op 28 juli 1999 wordt aan verzoekers een weigering van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf betekend (bijlage 1 bij het verzoekschrift). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt :

"Reden(en) : Dat de asielpprocedure van betrokkene niet van voldoende lange duur was conform de omzendbrief van 15/12/1998 (B.S. 19/12/1998). Dat de duur van de asielpprocedure de belangrijkste minimale basisvoorwaarde is om te worden geregulariseerd.

Het feit dat betrokkene Nederlandse taallessen volgde is op zich onvoldoende om te kunnen worden geregulariseerd.

Het feit dat betrokkenes zuster zou zijn erkend als vluchteling, en dat zijn broer een asielaanvraag lopende heeft, is geen reden om betrokkene te regulariseren.

Het verblijf van betrokkene's echtgenote werd enkel toegestaan in het kader van de nog lopende asielprocedure van haar echtgenoot".

1.10. Eveneens op 28 juli 1999 wordt aan verzoekers een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten betekend (adm. dossier, stukken 116 en 117).

1.11. Dit is de tweede en de derde bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt :

"(...)
- Wet van 15 december 1980, artikel 7, eerste lid, 2° : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft.
- KB van 08 oktober 1981 - Art. 77 : Wordt niet erkend als vluchteling.
(...)"

"(...)
- Wet van 15 december 1980, artikel 7, eerste lid, 2° : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft.
- Betrokkene's verblijf werd toegestaan in het kader van de asielprocedure van haar echtgenoot.
(...)"

2. Overwegende dat de verwerende partij opwerpt dat de vordering niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en een uitspraak over die exceptie zich slechts zouden opdringen indien zou blijken dat de grondvoorwaarden voor schorsing vervuld zijn;

3. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de

onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1.1. Overwegende dat het enig middel van verzoekers in wezen gericht is tegen de weigeringsbeslissing van de gemachtigde van de verwerende partij, waardoor op 28 juli 1999 de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, van verzoeker, bij toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard; dat verzoekers de motivering van voornoemde beslissing aanvechten, met name het motief dat de asielprocedure van verzoeker niet van voldoende lange duur was, het motief dat het op zich onvoldoende is dat verzoeker Nederlandse taallessen volgde, het motief dat de zus van verzoeker een erkende vluchteling is en dat dit niet volstaat om verzoeker te regulariseren, en het motief dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de omstandigheid dat uit het huwelijk van verzoekers een kind werd geboren;

3.1.2. Overwegende dat verzoekers geen middel aanvoeren tegen de bestreden bevelen om het grondgebied van het Rijk te verlaten, zodat deze bevelen niet voor schorsing vatbaar zijn; dat verzoekers blijkbaar uit het oog verliezen dat voormelde bevelen steun vinden in artikel 7, eerste lid, 2°, van voornoemde wet van 15 december 1980, enerzijds, en in de niet betwiste omstandigheid dat verzoeker niet erkend werd als vluchteling en dat het verblijf van verzoekster slechts werd toegestaan in het kader van de asielprocedure van verzoeker, haar echtgenoot, anderzijds;

3.1.3. Overwegende dat niet blijkt dat verzoeker een annulatieberoep heeft ingediend tegen de beslissing van 23 april 1998 van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen, waarbij het beroep van verzoeker gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 1997 ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard; dat dienvolgens de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen definitief is geworden en in kracht van gewijsde is getreden, zodat de verwerende partij gerechtigd is om deze definitieve jurisdictionele beslissing ten uitvoer te leggen met een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat uit wat voorafgaat volgt dat de schorsing van de eerste bestreden beslissing niet kan leiden tot de schorsing van de bestreden bevelen, zodat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat door verzoekers wordt aangevoerd niet kan worden voorkomen door de schorsing van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing, omdat de bestreden bevelen een uitvoeringsmaatregel zijn van een definitieve jurisdictionele beslissing die zelf niet voor schorsing vatbaar is;

4. Overwegende dat bijgevolg niet is voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op vier juli tweeduizend,
door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.